

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 520

Ý NIỆM CỦA BẠN VỪA CHUYỂN THÌ BẠN SẼ AN VUI VÔ CÙNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con đã ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 13/05/2021.

Con người ta khổ vui chỉ từ một niệm rất ngắn. Người ta nói: “*Tôi cả một đời đau khổ!*”. Chúng ta cứ dính chặt một niệm, chấp trước một niệm, cho rằng người ta hại mình, người ta làm khổ mình. Nếu chúng ta xả bỏ ý niệm đó thì cuộc sống của chúng ta sẽ hoàn toàn khác. Hàng ngày chúng ta cứ nghĩ rằng mình đang làm việc vất vả như trâu ngựa, tự mình cảm thấy khổ sở thì ngay ý niệm đó đã giết mình. Suốt một ngày ta có ý niệm như vậy, rồi suốt một tháng, suốt một năm giữ ý niệm đó thì chính mình làm khổ mình, chính mình làm mình phiền não, tự giết chết mình. Nếu ý niệm này khởi lên lúc sắp lâm chung, trong tâm oán hận, tức giận thì chắc chắn sẽ đi vào cõi rất xấu. Nhiều người không biết rằng ngay trong cuộc sống thường ngày của mình, chỉ cần chúng ta khởi tâm sân hận, tâm oán trách thôi thì cuộc sống nội tâm của chúng ta đã rất khổ sở.

Nếu chúng ta nghĩ rằng chúng ta đang cúng dường, bố thí, hi sinh công hiến vì mọi người phục vụ, vì sự thuận tiện an ổn của mọi người thì chúng ta sống rất tự tại, an lạc. Chúng ta khởi ý niệm mình đang dùng một phần công sức để cúng dường thì mọi việc đã khác. Chỉ cần chúng ta biết chuyển đổi ý niệm thì chuyển đổi được một kiếp sống nhân sinh.

Hòa thượng nói: “*Con người chúng ta tự tác, tự thọ, tự làm tự chịu*”. Nhiều người làm lụng rất vất vả nhưng không mệt mỏi. Nhiều người làm việc không bằng phần cố gắng làm của người khác thì đã mệt lè lười. Chỉ cần chuyển đổi ý niệm thì chúng ta có nhân sanh hạnh phúc. Chúng ta ở nhà thì hờn trách với người nhà, ra chợ thì oán trách người ở chợ, đến công ty nơi làm việc thì oán trách người ở công ty. Chúng ta chấp chặt tâm oán trách ở trong lòng thì đã lỗ rồi, đã thiệt thòi rồi còn thiệt thòi thêm, cuối cùng cả một đời phiền não. Chúng ta biết mà có thể không chế, thay đổi ý niệm của mình thì sẽ chuyển hóa được nội tâm, đời sống trở nên tự tại an vui.

Hòa thượng nói: “*Ngay trong cuộc sống thường ngày, ta lao nhọc, khổ cực, kiếm tiền nuôi gia đình. Ta nhất định phải biết mình đang bố thí cúng dường cho những vị Phật tương lai. Phật nói: “Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành”. Tất cả mọi người xung quanh ta đều là Phật sẽ thành. Tâm ta như vậy thì hoàn toàn khác. Nếu bạn mê muội cho rằng mình đang làm thân trâu ngựa khổ cực thì tự khắc trong tâm*

bạn không có niềm vui, ôm trong lòng sự tức giận, oán hận. Như vậy là tự mình làm khổ mình. Nếu bạn có tâm bố thí, cúng dường cho người cả nhà thì hoàn toàn khác”.

Đó là trong khuôn khổ gia đình. Trong một đoàn thể, chúng ta cứ giữ tâm ích kỷ, nhỏ mọn, cứ soi lỗi của đối phương, không thấy sự tốt đẹp của đối phương, không có tâm hi sinh phụng hiến, cứ so đo tính toán thì không thể ngủ ngon. Nếu ta có ý niệm rằng ta có mặt ở cuộc đời này để mang sự thuận tiện, an vui, tốt đẹp đến với mọi người thì ta có cuộc sống an vui. Tâm ta si mê cho rằng mình đang làm thân trâu ngựa thì thân đã khổ, tâm còn khổ hơn. Đó là mê.

Chúng ta là người sáng suốt, là người giác ngộ đến ban phước lành cho chúng sanh, đang tận lực hi sinh phụng hiến, đang bố thí cúng dường cho mọi người xung quanh thì ý niệm đó hoàn toàn khác. Phạm phu hay Thánh Hiền chỉ khác nhau một ý niệm. Phật Bồ Tát biết chuyển đổi ý niệm. Phạm phu không biết chuyển đổi ý niệm, chỉ chấp trước. Bạn không biết là bạn đang bố thí, cúng dường. Nếu bạn biết thì dù bạn đang cực khổ thế nào đi chăng nữa, tâm tình của bạn hoàn toàn khác. Bạn sẽ an vui tự tại.

Hòa thượng nói: ***“Đây là giác. Giác là thấy mình đang hi sinh phụng hiến. Khi mê, trong tâm ta đầy phiền não vọng tưởng chấp trước thì đích thực là ta đang làm thân trâu ngựa để đòi nợ, trả nợ. Nếu ta giác ngộ thì ta đang hi sinh phụng hiến, bố thí cúng dường. Bạn đừng cho rằng bạn đến chùa hay bạn đi làm từ thiện ở đâu đó thì đó mới là bố thí. Đó cũng là bố thí nhưng chỉ là một hình thức bố thí. Trong vô lượng vô biên những việc làm tốt, bạn chỉ biết có một việc. Ngay trong cuộc sống thường ngày của bạn, tất cả đều là bố thí cúng dường”.***

Nếu không học thì chúng ta không biết, không nhận ra đạo lý này. Tất cả những tiếp xúc hàng ngày của chúng ta ở mọi lúc mọi nơi đều là nơi để chúng ta phát tâm hi sinh phụng hiến. Ta đều đang bố thí cúng dường thì nơi nơi đều là đang tu phước, đang tạo phước. Từ sáng đến chiều, ta đều có môi trường, có cơ hội để tu phước, để bố thí cúng dường, tích công bồi đức.

Hòa thượng nói: ***“Việc của người ta, nếu người ta không làm thì mình hoan hỷ mà làm. Người ta nhường cho mình cơ hội để mình tích phước. Ta nên khởi tâm tri ân họ, không oán trách họ. Việc không thuộc về vai trò trách nhiệm của mình mà mình hoan hỷ làm thì đó là tích phước. Tất cả những việc diễn ra trong cuộc sống thường ngày đều là cơ hội cho chúng ta tích công bồi đức”.***

Khi Thầy đi giảng, Thầy vừa lau nhà vừa niệm ***“A Di Đà Phật”***. Miệng thì đang niệm Phật. Thân đang làm việc tốt. Tâm đang nghĩ đến Phật thì người đó rất ít bệnh. Có người lo cho sức khỏe của Thầy và nói với Thầy rằng có người đang muốn hại chết Thầy. Nhưng Thầy quên mình, không tự tư tự lợi, thay vì buồn khổ lo cho mình thì Thầy lo cho mọi người, sức khỏe của Thầy tự nhiên dần dần ổn định.

Hòa thượng nói: **“Trong cuộc sống này, dù họ giàu có đến mức nào đi chăng nữa, nhưng khi được tặng quà, được cúng dường thì họ lúc nào cũng vui”**. Khi đi trên đường, chúng ta nhường đường cho người khác. Ở nơi nào chúng ta nhường nhịn thì nơi đó mọi người đều hoan hỉ. **Chúng ta nên là người đi ban ân huệ chứ đừng là người chờ nhận ân huệ. Đó là khí phách của một con người.**

Hòa thượng nói: **“Trong gia đình, bạn chỉnh lý nhà cửa chỉnh tề, gọn gàng sạch sẽ thì bạn đang tu nội tài bỏ bớt đi sự lực của mình. Bạn cũng đang hành Bồ Tát đạo. Trong công ty, bạn tận tâm tận lực làm việc với tâm cống hiến thì bạn liền tự tại. Cho dù bạn làm việc vất vả cỡ nào đi chăng nữa thì đó chỉ là vất vả cái thân, nhưng trong lòng không cảm thấy nặng nề bởi vì bạn có trí tuệ. Được như vậy thì bạn có pháp hỷ sung mãn. Dù ngay hiện tại bạn không được thù lao, báo đáp nhưng phước lành ở tương lai không thể nghĩ bàn”**.

Ta không nhận báo đáp bằng tiền thì ta sẽ nhận bằng phước báo. Ta nhận tiền thì ta sẽ tiêu hết số tiền đó. Hàng ngày ta làm ra những việc phá hoại, gây phiền não cho người khác thì không còn phước. Nhà Phật có câu: **“Phước chí tâm linh”**. Phước đến thì tâm trí khai mở. Người có phước thì tâm trí khai mở, mọi việc làm đều hanh thông. Người không có phước thì làm vụng về, càng làm càng sai.

Bài học hôm nay, chúng ta cần ghi nhớ 3 điểm:

- 1. Mọi sự kết hợp đều trong thế gian này đều nằm trong 4 loại: Báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu ta chuyển đổi ý niệm, ta đến để bỏ thí cúng dường, hi sinh phụng hiến, xả mình vì người, tích công bồi đức thì cuộc sống của ta luôn tự tại, an vui.**
- 2. Mọi công việc, mọi đối nhân xử thế trong cuộc sống hàng ngày, nơi nơi đều là cơ hội để chúng ta tích công bồi đức. Chúng ta làm mọi việc như rửa chén, nấu cơm, chỉnh lý nhà cửa... với tâm vì người khác bỏ thí cúng dường thì đây chính là hành Bồ Tát Đạo, không phải là lên núi tu mới là hành Bồ Tát Đạo.**
- 3. Chúng ta làm việc với tinh thần hi sinh phụng hiến nhưng trong tâm hoan hỉ, an vui tự tại, không dính mắc, không thấy mình đang làm trâu ngựa, cũng không thấy mình đang tích công bồi đức, không thấy mình đang hi sinh cống hiến thì phước báo tương lai sẽ rất tốt đẹp.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!